

TUẦN BÁO
PHÁT TRIỂN ĐIỂN NĂNG

2922 Jolicoeur St.
Montreal - H4E 1Z3
CANADA

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

Số 309

ngày 3 tháng 6 năm 2001

Tờ báo hàng tuần ĐIỂN KHÍ PHÂN GIẢI dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Giải Tà

*Giải tà qui chánh chuyển hư vô
Học hỏi không ngừng tự thức vô
Lục tự phân minh phần trí đạo
Tâm tu tự giác niệm Nam Mô*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 01/04/01 đến 07/04/01

Copyright 2001 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Sự mềm dẻo do đâu hình thành?
- 2) Óc người có thể tiếp xúc được luồng điện của Đại Bi hay không?
- 3) Lòng tham của loài người do đâu hình thành?
- 4) Đầu óc bít bùng thì phải làm sao?
- 5) Sự thật nguyên lý nằm ở đâu?
- 6) Không có khả năng đảm trách việc đạo thì sẽ ra sao?
- 7) Thiêng liêng khổng chế tư tưởng là sao?

<p>1) Monaco, 01-04-2001 8: 35 AM <i>Hỏi: Sự mềm dẻo do đâu hình thành?</i></p> <p>Đáp: Thưa sự mềm dẻo do sự thông cảm và thực hành hình thành tập quán tốt</p> <p>Kệ: <i>Thực hành đúng nhịp điển quang tiến Giải tỏa phiền ưu giải nổi phiền Trí tuệ phân minh trình vấn tiến Tham thiền nhập định sớm an yên</i></p>	<p>2) Monaco, 02-04-2001 8: 20 AM <i>Hỏi: Óc người có thể tiếp xúc được luồng điển của Đại Bi hay không?</i></p> <p>Đáp: Thưa óc người thanh tịnh có thể tiếp xúc được với ánh sáng thanh tịnh của Đại Bi</p> <p>Kệ: <i>Thanh tịnh tâm từ nhận điển Đại Bi Từ tâm khai triển trí thân ghi Đường tu rõ rệt trí tâm sáng Quang chiếu tình thương chuyển tâm ghi</i></p>
<p>3) Monaco, 03-04-2001 4: 20 AM <i>Hỏi: Lòng tham của loài người do đâu hình thành?</i></p> <p>Đáp: Thưa lòng tham của loài người sợ nghèo đã hình thành</p> <p>Kệ: <i>Sợ nghèo thành tham đã hình thành Tập quán si mê mất ý thanh Thanh tịnh không còn qui động loạn Mê lầm tưởng thật khó tiến nhanh</i></p>	<p>4) Monaco, 04-04-2001 3: 05 AM <i>Hỏi: Đầu óc bít bùng thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa đầu óc bít bùng thì phải tự hành giải hướng tâm về trung tâm sanh lực cần khôn vũ trụ</p> <p>Kệ: <i>Thực hành giải tỏa trí thông minh Gốc gát qui nguyên cứu chính mình Trí tuệ chơn hành trong thức giác Bình tâm thanh tịnh xét hành trình</i></p>
<p>5) Monaco, 05-04-2001 3: 00 AM <i>Hỏi: Sự thật nguyên lý nằm ở đâu?</i></p> <p>Đáp: Thưa nguyên lý điển quang nằm ở trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ</p> <p>Kệ: <i>Nguyên lý thâm sâu ở bộ đầu Cần khôn vũ trụ chuyển thâm sâu Thực hành chơn giác thông trí tuệ Khai triển qui nguyên tự tâm hiền</i></p>	<p>6) Monaco, 06-04-2001 3: 20 AM <i>Hỏi: Không có khả năng đảm trách việc đạo thì sẽ ra sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa đảm trách việc đạo mà không có khả năng thì sẽ bị nhồi rất nhiều khó tu khó tiến</p> <p>Kệ: <i>Duyên lành không đến trí không thông Trí tuệ không minh trí chuyển vòng Đội ngược không thành tâm loạn động Tình thương đạo đức chuyển khai vòng</i></p>
<p>7) Monaco, 07-04-2001 4: 20 AM <i>Hỏi: Thiêng liêng không chế tư tưởng là sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa tin là có không tin là không có, tiếng nói vọng từ xa do tâm hướng đâu thì học nơi đó</p> <p>Kệ: <i>Hướng đâu học đó cũng do mình Động tịnh chuyển thân tự giác minh Khai triển hành trình trong ý thức Thực hành chơn pháp lại càng minh</i></p>	

THƯ TỪ LAI VÃNG

H N, ngày 20/9/2000

Chúng con ở ĐĐHN, VN gửi lời kính chào Thầy. Chúng con cầu mong Chư Phật bảo hộ Thầy mạnh khỏe, trí tuệ như hải để dẫn dắt chúng con đi theo đúng đường lối chính pháp của Phật... Kính thưa Thầy, chúng con, các bạn đạo ở quê nhà hằng ngày vẫn nghe theo Tổ, theo Thầy, tu rèn sửa mình. Chúng con tha thiết mong muốn từng giờ, từng ngày được gặp Thầy về thăm quê nhà...

Qua những trang trên tuần báo Phát Triển Điển Năng của năm 2000, mặc dù chúng con không nhận được đều đặn, nhưng vẫn tin Thầy khỏe, để dù dẫu được các bạn đạo năm châu

Kính thưa Thầy ! Tại nhà con ở ĐĐHN, nơi có các bạn đạo, huynh đệ ở SG, LT, như :bác ba , TN, SN và rất nhiều anh chị em đã ra HN đến ở đây với chúng con. Chúng con đã tỏ điều kiện để tổ chức những ngày sống chung cùng với các huynh đệ SG đã từng được Thầy chỉ giáo cho đường tu học..

Đến hôm nay, con thấy đã mở được con đường liên lạc với Thầy bằng điện thư vì con vừa hoa mang ngày 18/9/2000.

Con muốn luôn nhận được tin qua trang báo tuần PTDN để chúng con được hoà đồng cùng với các bạn năm châu.

Kính thưa Thầy! Con xin ngừng bút. Thay mặt các bạn đạo ở H N cầu mong cho Thầy sức khỏe, thân tâm an lạc, trí tuệ như hải để chúng con đi theo gót của Thầy

Con,
CTN.

=====
Monaco, ngày 21/09/2000

CTN,

*Thầy vui nhận được điện thư của con đề ngày 18/9/2000 được biết các bạn ý thức được tu sửa là chính, là điều rất cần cho mọi tâm linh trên mặt đất này Giai đoạn này rất cần niệm Phật thường xuyên để sớm được khai triển tâm linh. Lúc này Thầy lớn tuổi rồi, đi đứng không tiện, cho nên không có cơ hội về VN thăm các bạn quý thương của Thầy
Chúc các bạn dày công tu luyện và vui khỏe.*

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng
Vĩ Kiên*

BẠN ĐẠO VIẾT

TUỔI CỦA TÔI

Thiên Nghi Võ Châu Tuấn

Nhiều người không học hỏi bài học tại thế nên họ tìm nơi vắng vẻ yên ổn cho khỏe thân thái độ trốn học ấy là yếu hèn mà yếu hèn là động. Học đủ bài, nếm đủ vị vẫn thanh tịnh gọi là đạt dững trong động, và thanh tịnh ngay trong động loạn. Cho nên đường lối ở đây là từ đời tìm ra

đạo gọi là đời đạo song tu. Ngay trong gia cang chúng ta học bài không ít. Vợ, chồng, con là minh sư dạy cho chúng ta học nhẫn học hòa.

Nghịch cảnh là minh sư. Nghịch cảnh là lò trui rèn để ý chí người tu có cơ hội tôi luyện nên mới thấy được nghịch cảnh là thầy. Khi hiểu rồi sướng cũng cảm ơn mà khổ cũng cảm ơn Bề Trên đã dành cho mình những bài học quý giá mà người thường không chịu và hiểu được.

Người chân tu phải lấy nghịch làm thuận, lấy oán làm ân và luôn bảo vệ quyền lợi cao trọng của mình là thương yêu và tha thứ. Hôm nay chúng ta đã có chìa khóa mở cửa thương yêu và tha thứ đó là cửa trời (Thiên Môn) Vậy tùy nghi nơi chúng ta hành xử. Có điều mỉa mai là đã có chìa khóa rồi, nhưng không biết bao nhiêu người vẫn kêu la không có chìa khóa thì đó là chuyện của họ. Việc của chúng ta là tuổi tác không còn chờ đợi ai chỉ lo nói mà không hành thì chịu bê trễ mà thôi.

Nói đến tuổi tác thiết nghĩ chúng ta cũng nên nhìn ít thì giờ để xem lại bài : "Tuổi Của Tôi".

Không phải đến bây giờ mới nhớ đến tuổi của tôi; Tôi biết đến tuổi của mình từ thuở nhỏ. Khi mới ý thức đến vấn đề tuổi tác thì tuổi đời càng ngày càng chất cao hơn. Tôi cũng thường nghe nói: "Thời gian như bóng câu qua cửa sổ", "đời người như cánh phù du" v.v... Nhưng đó chỉ là nghe và biết qua ngôn ngữ mà thôi.

Hôm nay sau thời công phu thiền định, tôi mới thấm thía giựt mình, thì ra đã gần tròn chín năm rồi (02/03/84). Chín năm trôi qua sau nhanh quá, nhanh như dòng nước lũ, như một bước chân đi! Vậy chỉ còn năm ba bước nữa thì ta phải đến địa huyệt chịu cho đất đè lên rồi còn gì nữa đâu!? Còn gì để tranh danh đoạt lợi, còn gì nữa mà hơn thua với người đời, sắp tàn lụn hết đời rồi !!!

Nhớ lại thuở nhỏ ai cũng trông mau đến tết thì thời gian kéo dài thêm ra. Bây giờ sợ tết thì tết lại chạy đến nhanh hơn. Đúng là thời gian tâm lý. Khi thấy được tuổi của tôi càng chồng chất thì tội của tôi càng đè nặng hai vai. Tội lỗi đè nặng đến nỗi tôi không còn đi thẳng lưng như xưa được. Tuổi càng cao tội lỗi càng nhiều, đè lên tôi nên xương sống lưng bị cong khiến tôi phải đi khòm về phía trước. Nếu cứ cái đà tuổi tác tội tình này cứ chồng lên thêm mãi chắc tôi không còn đứng vững trên hai chân được nữa. Hai tay tôi chòm về phía trước nên tôi phải tựa lên cây gậy. Tôi phải đi bằng ba chân. Nếu cứ chất mãi thêm tội nữa nặng quá chịu hết nỗi chắc tôi phải chống thêm hai tay xuống đất mới đi được.

Như thế tôi đi bằng hai chân lẫn hai tay, hay nói khác hơn tôi đi bằng bốn chân mất rồi và với viễn ảnh này một ngày nào đó tội của tôi chất nặng oằn lưng, bụng của tôi đụng mặt đất, lúc ấy chắc tôi phải bò sát đất mới di chuyển được. Tôi đã thành loài bò sát mất rồi!

Ôi! Thật là đau khổ mà bấy lâu nay tôi không thấy hoặc đôi khi chợt tỉnh thì lại buông mình cho nước cuốn trôi xuôi, không có một chút mảy may nào muốn vươn lên. Tôi cho đời là vậy, không thể thoát ra được.

Tội của tôi thật quá nặng, càng xét càng thấy rõ phải gánh khòm lưng như thế là đúng. Từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ bình tâm để xét ai là người vì tôi, ai là người có công ơn với tôi. Tôi nghĩ ta sống ở đời được như thế này vì mọi người đều có bổn phận phục vụ cho tôi, hay ai có giúp cho tôi cũng do sự đổi chác chớ không ai tốt với ai cả, nên tôi chưa bao giờ tiếc thương hoặc ân hận việc gì, mặc dù hành động đó hậu quả ra sao?!

Tôi đã từng đánh mất tình thương của gia đình, người thân của tôi đã từng thất vọng vì tôi. Nhớ lại tội lỗi từ nhỏ đến giờ thì đúng là nặng oằn vai. Tội gì tôi cũng có, nói đúng hơn tôi là hiện thân của một hội đồng tội lỗi. Cho đến hôm tôi bị kiệt lực ngã lăn ra vệ đường nằm ngửa mặt lên trời, tay chân buông xuôi mặc cho mọi người dòm ngó soi mói.

Khi từ từ khỏe lại, cảm giác đầu tiên tôi nhận ra là tôi đang thở. Tôi còn thở tức là tôi còn sống, rồi cơ thể tự nhiên bắt tôi thở mạnh mấy cái, bụng căng phồng lên, rồi thở mạnh ra xẹp xuống, tôi thấy khỏe hơn. Như thế hơi thở là sự sống nó vẫn còn trung thành với tôi đây. Nó vẫn còn cung ứng cho tôi sức khỏe nếu tôi cũng biết trung thành và tận tụy với nó.

Từ lâu tôi vẫn cho mọi người phản bội tôi, nên tôi có thành kiến với mọi người, nên tôi cảm thấy cô đơn tôi cho ai cũng hẹp hòi ích kỷ mà không thấy được chính mình mới là người ích kỷ hẹp hòi. Cha mẹ tôi đã sanh ra tôi và nuôi dưỡng tôi, xã hội loài người đã cung phụng cho tôi biết bao nhiêu tiện nghi tôi mới có được hình hài sức vóc cùng sự hiểu biết việc này việc nọ, nhưng tôi đã làm được gì ích lợi cho mọi người chưa? Giúp đỡ được ai chưa? hay tôi chỉ là một người ăn hại. Tội lỗi ích kỷ nhất trên cõi đời này. Nhờ mấy hơi nằm thở đó mà tôi bình tâm tĩnh trí hơn để thấy được phần nào lỗi lầm của mình.

Rồi duyên may đưa đến, tôi thấy hình vẽ một người nằm ngửa in trên sấp giấy cũ vàng, sao hình vẽ này giống mình nằm hôm trước? Tôi nhặt lên phủi sạch bụi thì nhận ra người này cũng nằm thở như tôi. Tôi chú ý hơn mới thấy lời giải thích tư thế nằm thở này có phương pháp đã được hệ thống hóa hẳn hoi, chắc chắn phải hiệu nghiệm hơn tôi nằm thở hôm trước nhiều.

Tôi bắt đầu tìm chỗ nằm thở như sách đã chỉ, ban đầu khó thật, đếm quên tới quên lui, có khi ngủ tự bao giờ, nhưng sau nhờ cố gắng quyết tâm tôi thở và đếm đúng được. Tôi thấy hãnh diện sung sướng, vì ít ra tôi cũng thở và đếm đúng như sách đã chỉ, tôi cảm thấy dễ chịu mà từ lâu cảm giác này xa lánh tôi. Tôi lại cố nằm thở thêm một lần nữa thì lại càng thoải mái hơn, đầu óc trống rỗng thanh thản và vui vui. À ! thì ra mình đã bắt gặp người bạn trung thành nhất đây rồi. Người bạn này gần gũi với tôi từ bao chục năm nay và không bao giờ rời bỏ tôi cũng như chưa bao giờ phản bội tôi, dù tôi có nghèo hèn xơ xác. Bây giờ tôi cương quyết ôm trọn tình tri kỷ, người bạn tình yêu quý.

Tôi lật tập sách nhỏ, xem lại từ trang đầu thì đây là tập sách chỉ dẫn cách tọa thiền theo pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Vốn đã tín nhiệm pháp thở nằm (chiếu minh) giờ tôi cũng muốn tọa thiền thử xem sao?

1. Soi Hồn : Khi hành đến động tác Soi Hồn hai tay đưa lên vịn đầu mấy ngón tay ấn vào những huyệt đã chỉ, lưng phải thẳng, ngực ưỡn ra, bất giác tôi lại cảm giác sung sướng lạ vì tự hiểu rằng:

Khi đưa tay lên Soi Hồn là tôi từ bỏ gánh vác chuyện trần gian, không còn gì để lên vai tôi được nữa, vì cánh tay tôi đã che cả hai vai. Vì sao tôi phải gánh gồng tội lỗi đến nặng trĩu như thế? Vì đầu óc tôi thần kinh tôi hướng hạ suy nghĩ hơn thua hận thù - hành động theo tư kỷ. Bây giờ đưa hai tay lên sửa bộ đầu là cơ quan đầu não đưa chỉ thị cho mọi hành động sai lầm nên lúc đầu đưa hai tay lên sửa, hai cùi chỏ ban ra ngang vai, nghe thật là khó khăn nặng nhọc. Toàn thân chuyển động hai tai nghe ù ù. Ngực ưỡn ra tôi thấy như mình đang tự hào. Vì tôi là người dám nhận tội lỗi, giờ đây biết hối hận ăn năn tẩy rửa, sửa sai nên tôi thấy tự hào hãnh diện là mình đã biết cải thiện. Xưa kia tôi xấu xa nhiều, tội lỗi thật. Giờ đây tôi hiểu tôi phải sửa nên tôi ngó thẳng về phía trước, chớ không ngó lên hay ngó xuống hoặc ngó nghiêng, ngó xéo nữa.

Miệng tôi ngậm cằm, lưỡi co lên dạy tôi không được phát ngôn bừa bãi mà mang khẩu nghiệp.

Tai tôi bịt kín để đừng nghe chuyện thị phi thiên hạ làm xáo trộn mất trật tự nội tâm. Tôi đang trở về nghe tiếng nói của lương tri của chân ngã.

Mắt tôi nhắm lại để không cần thấy sự sai lầm của người khác mà hãy nhìn vào tôi để thấy sự sai lầm của tôi để tôi sửa mới là cần thiết.

Lưng thẳng là giải nghiệp, tôi đã trở về tư thế của một con người đường hoàn chân chính đầu đội trời chớ không còn khòm xuống cho lưng đội trời như những con thú bốn chân.

Trí ý tập trung nơi hà đào thành để từ đó xuất phát đi lên, nên tôi đã đổi chiều hướng từ đời sang đạo. Tôi đã bắt đầu chuyển hướng say mùi đạo ngộ đi mùi đời, vì đời đã làm cho bản thân tôi gánh bao tội lỗi.

Động tác Soi Hồn làm cho hệ thần kinh của tôi mạnh hơn để chịu đựng mọi hoàn cảnh bất trắc thử thách của cuộc đời, giúp cho trí óc thông minh sáng suốt hơn nhạy bén hơn để thích nghi trong mọi hoàn cảnh, để dễ dàng thấy mình sai chớ không có ai sai, hầu có cơ hội gội rửa.

2. Pháp Luân Thường Chuyển : đây là người bạn trung thành nhất của đời tôi, hơi thở chưa bao giờ phản bội tôi, dù tôi bị sa sút, bị bỏ bê khinh rẽ, bị té ngã ở vệ đường, hơi thở cũng vẫn kề cận bên tôi, giúp đỡ tôi, an ủi tôi, vỗ về cho tôi khỏe, lấy lại bình tĩnh và nghị lực. Như vậy hơi thở là sự sống đích thực là món ăn cần thiết nhất. Chớ không phải ăn uống là cần thiết nhất. Vậy mà từ lâu người đời chỉ biết ăn uống cho là đủ mà quên rằng hấp thụ thanh khí trời đất mới là chánh. Vì thế đi đứng nằm ngồi thức ngủ gì thì chúng ta cũng phải hấp thụ.

Theo phương pháp tôi hít dưỡng khí tươi mát ngũ tạng, tứ chi luân lưu trong từng tế bào mạch máu, đi cùng khắp các huyệt thần kinh, hóa giải những chỗ bị ứ đọng, lọc máu đen thành máu đỏ thải khí dơ bẩn ra ngoài. Đúng là dọn dẹp tắm rửa bên trong. Rửa càng sạch càng có sức khỏe càng thông minh, như thế tôi đã rửa tội cho tôi bằng nước thánh là pháp thủy trời ban.

Tôi pháp luân càng nhiều tức quét dọn tẩy sạch bên trong thì huệ tâm khai mở, tôi mới thấy tội lỗi của tôi và chỉ có mình mới tự rửa sạch tội mình, chớ không ai tẩy rửa hay quét dọn rác rưởi tội lỗi bên trong tôi được. Chính tôi tự cứu khổ cứu nạn cho tôi khi tôi biết làm cho mình thanh cao, đạo đức, hiền lương chân chính để đoái công chuộc tội, như thế tôi đã biết thương mình đúng nghĩa nhất. Tôi tự giải trừ đau khổ qua hơi thở thì tôi chính là Quan Thế Âm cho tôi chớ không phải đâu xa. Từ điển Quan Thế Âm chan rưới khắp trong tôi và ngoài tôi. Tôi đã biết hưởng ân lành vào cơ thể để thanh lọc hóa giải là tôi tự cứu tôi và có cơ hội cứu người.

3. Thiên Định : là buông bỏ ngôi nghỉ để trở về với sự thanh tịnh. Muốn được thanh tịnh thì trước tiên phải cởi trói buộc ràng tức Soi Hồn, rồi phải gội rửa hóa giải tức Pháp Luân là những động tác cực động mới đi đến cực tịnh được. Như thế tọa thiền là làm việc cao độ chớ không phải ngồi chơi, ngồi đàng hoàng để chụp hình. Ngồi thiền mà không có pháp chỉ gây thêm sân hận mà thôi. Đó, biết bao nhiêu người cũng tọa thiền hỏi họ có tịnh được chưa ? Ngồi móng vọng, động loạn đủ thứ, ngồi cho có hình thức để lờ đời chớ làm sao đạt định được ?! Ngồi không tịnh được thì phải quán, mà quán vẫn là động phải không? Rốt cuộc mình bị kẹt lại chớ người khác là tà. Tội nghiệp lắm thay!

Thì ra tập sách nhỏ mà ai làm rớt ở vệ đường quả là một Thiên Thơ Bửu Pháp mà mấy ai đã hiểu, được hành và cương quyết hành cho dày công vì đây là một phương tiện để đưa chúng sanh qua bờ giác.

Nhờ biết quay về tự sửa mình tôi mới thấy tuổi của tôi là tội của tôi nên tôi càng lo tu để giải nghiệp, giải tội lỗi của mình. Ở đời ai mà không lo, lo đủ thứ đến suy nhược cả hệ thần kinh ấy là lo xa. Còn chúng ta lo tu là lo cao, lo cao là chủ thể của mọi mối lo khác. Lo tu hành hưởng thượng thì mọi mối lo khác đều giải quyết xong có phải tầm nhìn xa bị giới hạn không? Còn lên cao tầm nhìn ít bị giới hạn và đi đến vô giới hạn không? Cha Trời cũng có dạy: “cứ tu cho Cha đi, mọi việc để Cha lo”. Bề Trên các giới có bốn phận hỗ trợ cho người tu chân chính, có phước thì Bề Trên sẽ ban lộc - có lộc mới có thọ. Hiểu rồi chỉ lo tu, chỉ sợ một điều mình bất chánh thì vô phương cứu.

*Nhìn cao mới thấy sáng ngời.
Lo xa chỉ thấy rối bời nội tâm*

*Bao giờ mới thấy mình nhâm
 Thức tâm thấy rõ sai lầm do ta.
 Hành trình học đạo không xa
 Quay về tâm thức học hòa học thương
 Dù cho trăm khó nhiều đường
 Cùng nhau xây dựng thiên đường nội tâm.
 Cùng nhau lý giải thì thâm
 Tu không chịu sửa hôn trầm luân thêm.
 Tọa thiền pháp lý hằng đêm.
 Phân minh đời đạo ấm êm phần Hôn.*

Nhờ biết trau dồi tu bổ sửa sai tôi mới thấy Trời Đất chí công vô tư, chưa bao giờ bội tín hoặc phản trắc ai. Chỉ có con người, tráo trở rồi quên ơn Trời Phật, quên ơn cả chúng sanh muôn loài vạn vật trong càn khôn vũ trụ này.

Khi chúng ta gieo một hạt giống thiện lành, ta sẽ nhận biết bao nhiêu quả thiện. Còn nếu chúng ta gieo hạt giống ác thì trái ác, quả đắng càng sinh sản nhanh hơn. Như thế gieo một hạt mà gặt không biết bao nhiêu quả. Tại sao chúng ta không chọn giống lành mà gieo để hưởng âm lành phúc đức ?

Trời đất trung thành, tín nghĩa chưa bao giờ tráo trở, lật lọng ai? Chưa bao giờ trồng mít lại ra xoài "Chủng qua đắc qua, chủng đậu đắc đậu" sáng như ban ngày. Khi thấy được rồi tôi không dám gieo hạt giống ác nữa mà cố gieo hạt giống thiện lành để chuộc lại lỗi lầm xưa, cho lưng tôi thẳng đứng lên để đầu đội trời, chân đạp đất, cho lưng không còn khòm xuống đội trời như những con thú bốn chân.

Nhờ biết tu tôi mới có cơ hội phản tỉnh để thấy tuổi của tôi có giá trị, tôi đã học được những bài : đắng, cay, chua, chát ở đời để rút ra kinh nghiệm nhận định. Nhiệm vụ của tôi đến đây là để học hỏi, và còn lại bao nhiêu năm nữa của khoảng đời còn lại cũng để học những bài học : chua, cay, mặn, đắng, ngọt, bùi để tiến hóa lên lớp cao hơn.

Như thế tuổi của tôi ở vào năm nào cũng có giá trị cũng giúp ích cho tôi tiến và ảnh hưởng cho người khác cùng tiến trong tinh thần hòa ái tương thân xem nhau như là anh em, vì đều cùng một họ của Thượng Đế, cùng chung một gia phả lâu đời, cùng luân lưu chung một dòng máu của trời ban là hơi thở để vạn vật chúng sinh đồng cộng hưởng.

Khi hiểu hơi thở của chúng ta là giòng máu của trời ban. Tôi không dám làm ung thư, nhiễm độc. Tôi bắt đầu lập hạnh bỏ thuốc, chữa rượu, ăn chay, cải sửa những lỗi lầm và hằng nguyện cầu mọi người tu cùng lập hạnh sửa tánh mang tâm cảm thiện lành chan rưới khắp mọi nơi.

Thật quả bản thân tôi chẳng ra gì, dơ bẩn từ trong ra ngoài, giờ này đem ra gội rửa sửa sai, tuy chưa sạch sẽ gì nhưng cũng đã giảm bớt mùi hôi. Tôi hằng đội ơn Bê Trên đã chuyển cho tôi có cơ hội gặp gỡ những huynh tử đi trước để học hỏi thêm. Gặp người Thầy kính yêu - Minh Sư truyền pháp - Đức Ông tám tận tâm truyền dạy thử thách. Và chúng tôi quyết tu để cứu mình và sưởi ấm lòng thầy.

Tôi đang sung sướng thật sự và cảm nhận thế nào là chân hạnh phúc. Người đời họ cho tôi là thằng khùng, thằng ngu mà lập dị. Có cơ hội hưởng tình yêu sắc đẹp không hưởng. Bao nhiêu món ngon trên đời mà không ăn. Rủ làm ăn sinh lợi mà không ham, giữa khuya là lúc ngủ ngon bỏ nhất, tôi lại thức dậy ngồi đó, có phải điên khùng ngu dại không?

Đúng như vậy, chính tôi là người khùng người điên tại thế, mà suy ra Thái Tử Sĩ Đạt Ta cũng là một ông khùng, lại khùng nặng hơn nữa. Vậy mình khùng theo cấp Phật cũng là niềm an ủi lớn cho chúng ta, những người đang học khùng học điên tại thế.

Có điều tôi khùng mà thấy tâm viên an lạc, không bị vàng bạc trời buộc, không bị thời cuộc chi phối, không bị hoàn cảnh phá rối nội tâm, không bị nhầm đường lạc nẻo, không chịu cảnh lạnh lẽo cõi âm ty, không vướng bận việc gì tại thế; không khóc kể khi gặp hoàn cảnh khó khăn, không lảng nhãng tần tịu, không chịu nô lệ phàm tánh, rửa sạch tâm trần vô ngần hạnh phúc. Bề Trên thúc giục, gấp rút đi lên, bên trên hộ độ, cứu khổ nơi nơi, ai ơi có rõ, từ nhỏ đến già, đều cùng một cha, qui lại một nhà, cha già mừng tuổi, an ủi đàn con, từng đoàn về đến, vô bờ vô bến, hội ngộ bên trên, ai lên đều thấy, ai đến đều hay, hội ngộ xum vầy, Cha Thầy vui đẹp.

Lúc ấy tuổi của tôi là tuổi đời đời, vô thời gian. Tôi đã vượt lên trên mọi tuổi tác để hòa làm một với Đấng hằng hữu thì tuổi của tôi là tuổi của Thượng Đế. Dĩ nhiên đường còn xa và còn gặp nhiều thử thách, nhưng mục đích cuối cùng chúng ta phải đạt được. Ai cũng biết muốn đến chỗ cao phải khởi hành từ chỗ thấp. Giờ chúng ta phải thấy mình sai để thật tâm sửa. Ông Tám có dạy : Tôi là một tội phạm của thời đại. Tôi là một tội phạm đứng trước đấng Cha lành ... Tôi phải can đảm nhận tội để sửa thì Bề Trên sẽ chứng tâm cho tôi.

Niềm tin không bao giờ dứt, nhất định chúng ta không mất phần mà Bề Trên đã giành sẵn cho chúng ta, chúng ta sẽ được đền bù xứng đáng.

Nam Mô A Di Đà Phật vạn vật thái bình.

Nguyện cầu vạn vật cần khôn và chúng sinh các cõi tiến kịp cơ qui nhất.
